

uppfordrande anteckningar

mitt liv består bara av en jävla massa handskrivna anteckningsblock...

texter som inte kommer renskrivas

låtar som inte kommer se... dagens ljud

mejl till 200 personer vilka jag som bäst kommer att skriva tio % av... (över lång tid).

idéer, foton att lägga ut på facebook, men när de väl läggs ut (den promillen)

är de... daterade.

listor... listor, listor med exakta klockslag och projekt som ska genomföras;

en jävla massa samtal (somliga obekväma), radioprogram, poddar att lyssna på

vinyl, cd i tusental som måste fylla NÅN funktion

(eftersom min livslånga samling kommer att överleva mig själv).

Spotify... spellistor, album... Google Chrome... faktasökning, tycka-sökning, *tyckande*... provocera

online-köp som raserar min forna soliditet

(två mönster; antingen har jag haft ett sånt helvete så: nu är jag VÄRD det.

eller... inte kunna somna och så... köpmoralen som uslast kl 3 – 4 morgon).

tidningar, tidskrifter. böcker böcker böcker. nyutkomna/-införskaffade.

Omläsning...

OMLÄSNING! NÄR FAN SKA DE DÄR OMLÄSNINGARNA BLI AV!

(varför har man annars böckerna kvar? visa upp kulturellt kapital... för vem?)

teveprogram, strömningstjänster, youtube-klipp, svt play, serier,

filmer som aldrig blir sedda (spelar det nån roll?)
nyheter nyheter... nej stopp. För de BLIR sedda men jag mår
dåligt av dem.

resor, korta, långa. praktiska göromål, döstäda (ja!), sälja
saker,
skjortsamlingen som man vuxit ur för att aldrig kunna ta på
sig mer... vilket ska till loppis,
vilket är *grymt* att ge till ett loppis?

Jaha. Ibland måste jag slänga hela block med såna här
ogenomförda saker.

ibland måste jag skriva listor över vilka listor jag ska
skriva

(avgör själva sanningshalten i denna text...)

listor över anteckningsblock och vilka storlekar att köpa; A5
– A4?

DOCK: Genomförd skam över ens oförmåga... till och med fast
inget är efterfrågat –

förutom i min fantasi, i ens överlevnadsinstinktbaseerade
omedvetna känsla av att

det här är VIKTIGT. Men för vem?

Jaha, nu blev ett projekt av.

Det är inte lätt att leva upp till förväntningar på sig själv,
oavsett de är meningslösa eller ej.

Text och bild: Pär Widmark

